

เทศน์อบรมฆราวาส

ณ ศาลาสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ

เมื่อเช้าวันที่ ๒๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๐

หัวใจที่จะสั่งสอนโลก

(วันนี้รอบๆ ศาลาถวายพระหลวงตา ๒๖,๐๐๐ เจ้าค่ะ) สองหมื่นสามหมื่นก็ ออกทั่วโลก เราแบ เราไม่เอา นี่ไม่เหมือนใคร ว่าไม่เอาไม่เอาจริง ๆ เด็ดขาดทุกอย่าง ไม่มีคำว่าเหลาะแหละ พลิกแพลงไม่มี ใครจะเหลาะแหละกับเราไม่ได้นะ ไม่ว่าฆราวาส ไม่ว่าพระ ไม่คบ เป็นอย่างนั้นนิสัย พูดตรง ๆ เลย ว่าอย่างไรเป็นอย่างนั้น ตรงแนวๆ การปฏิบัติตัวของเราก็ออย่างเดียวกัน ไม่มีเหลาะแหละ เอาจริงเอาจัง

ที่ว่าไปน้ำตาร่วงบนภูเขาสู่มันไม่ได้ เอาแล้วนะโกรธให้กิเลสอยู่ในใจ ถ้าโกรธ แค้นให้คนอื่นเป็นบาปเป็นกรรม แต่โกรธให้กิเลสที่เป็นภัยต่อหัวใจเรานี้โกรธเท่าไรยัง ดี ชัดกัน โธ เราไม่ลืมนะ ที่เคยเล่าให้ลูกศิษย์ลูกหาฟังบ่อย ๆ คือว่ามันถึงใจ สู่มันไม่ได้ ล้มทั้งหงายๆ อยู่บนภูเขา ตั้งหน้าจะไปสู่มันสู่มันไม่ได้เลย สติตั้งไม่อยู่ น้ำตาร่วง ที่นี้ มันก็ขึ้นอุทยานภายใน อุทานนี้เป็นอุทานด้วยความเคียดแค้นให้กิเลสตัวเอง ถ้าเป็น เคียดแค้นให้คนอื่นนี่เรียกว่าฆ่าได้แล้ว นิสัยอันนี้เป็นได้เชื่อไหม นิสัยอันนี้ถ้าลงว่าฆ่า แล้วฆ่าได้จริงๆ

นี่กับกิเลสก็เคียดแค้นอย่างเดียวกัน เอาให้ได้ โห มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเหรอ เอาละ นั้นลงกันนะ มึงต้องพังวันหนึ่งให้กูถอยกูไม่ถอย ตั้งแต่นั้นมากิเลสพัง เห็นไหม ละ เคียดแค้นอันนี้ดี ถ้าเคียดแค้นให้คนฆ่าได้ มันถึงใจแล้วฆ่าได้ทั้งนั้น อันนี้มันถึงใจ กิเลสมันชั๊ดเราหงายๆ ตั้งสติไม่อยู่ น้ำตาร่วง โอโห มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเหรอ เอาละ นั้นตัดสินกันแล้วนะ มึงต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย ชัดกัน กิเลสพังจริงๆ นั้น เห็นไหมละ เอาสมความเคียดแค้น มุฆานะไม่มีถอย เอาจนกิเลสขาดสะบั้นลงไปจาก หัวใจ พุดให้มันชัดเจน

เวลาสู้กิเลสไม่ได้น้ำตาร่วงบนภูเขา ก็เล่าให้ฟัง คือความไม่เป็นท่าของเรา สติ สตั้งตั้งไม่ได้เลย มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเหรอ แต่ไม่ได้พุดออกปากนะ พุดในใจ ก็อยู่คนเดียวจะไปพุดกับใคร เขาจะว่าบ้าอีก พุดอยู่ในใจ เคียดแค้นในใจ โธ มึงเอาภูขนาดนี้ เซียวเหรอ เอาละ นั้นจะตัดสินกันละ มึงต้องพังวันหนึ่ง ให้กูถอยกูไม่ถอย โรงงานใหญ่ ก็คือพ่อแม่ครูจารย์มัน พอสู้มันไม่ได้กลับมา อบรมเต็มทีใหม่ กลับมาเอาอีกลั้มอีก กลับมาอีก กลับไปอีก ชั๊ดอีกที่นี้มันก็ลั้มให้เห็น จากนั้นมันก็ลั้มเรื่อย ๆ ชั๊ดเรื่อย ฟาด เสียจนขาดสะบั้นจากหัวใจ นั้นเห็นไหม

นี่ละความเคียดแค้นให้กิเลสภายในใจเราเป็นธรรม ถ้าเป็นเคียดแค้นให้ผู้อื่น ผู้ใดแล้วเป็นกรรมมากนะ ยิ่งฆ่าเขาแล้วยังเป็นกรรมหนัก อันนี้เคียดแค้นให้กิเลสตัวเองเป็นธรรม เคียดแค้นเท่าไรความมูมามะความเสียสละทุกอย่างกันไปพร้อมกัน ก็ไม่ลืม เคียดให้กิเลสเคียดขนาดนั้น โธ มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเหรอ น้ำตาร่วง ตั้งสติพับลัม ตั้งพับลัม มันไม่ได้ตั้งเพื่ออยู่ ตั้งเพื่อลัม เวลากระแสของกิเลสมันรุนแรง ตั้งพับลัมผล็อยๆ ๆ น้ำตาร่วง สู้เสื่อด้วยกำปั้น เสื่ออาวุธของมันรอบตัว เรามีแต่กำปั้น สู้มันได้อย่างไร ไปฝึกให้เป็นลูกเสื่อละชิทีนี่ ฝึกให้เป็นเสื่อมาขัดกับเสื่อ ต่อไปมันก็กลายเป็นราชสีห์พัดกับเสื่อละชิ เสื่อพังเลยเห็นไหม

นี่ละความมูมามะ ไม่ถอยเอาได้ ได้จริงๆ เราประจักษ์กับหัวใจของเรา เวลา น้ำตาร่วงบนภูเขาไม่เป็นท่าเลย ตั้งไม่อยู่ สติตั้งพับลัมๆ ไปฝึกใหม่ โรงงานใหญ่ก็คือ พ่อแม่ครูจารย์มัน ไปกลับมาลัมอีกๆ แต่กลับไปไม่ถอย มาสู้ไม่ถอย สุดท้ายมันก็ลัมให้เห็น มันลัมให้เห็น เหอ มึงก็มีท้องเหมือนกูหรือ กูลัมทั้งหงายมึงเห็น ทีนี้มึงมีท้องเหมือนกูเหรอ ทีนี้มีแกใจแล้วนะ วิธีใดที่ทำกิเลสให้ลัมมันจะจับปั๊บๆ ส่งเสริมบำรุง กำลังก็ชัดเลย กิเลสก็ลัมเรื่อย ๆ สุดท้ายลัมแล้วฟาดขาดสะบั้นไปเลย

เราพูดเราพูดตามความจริงใจ ไม่มีอ้อมค้อม ไม่มีปิดบังลึกลับตรงไหน พูดตรงไปตรงมา ผิดก็บอกว่าผิดไปเลย ถูกบอกว่าถูกไปเลย ที่ว่าน้ำตาร่วงบนภูเขาเจ้าของเป็นแล้ว เคียดแค้นให้กิเลส เหอ มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเหรอ เป็นอยู่ในใจไม่ได้ออกมา พูดอยู่ในใจ เคียดแค้นอยู่ในใจ สุดท้ายก็อันนี้ละเป็นผล ความเคียดแค้นความมูมามะที่จะพัดกับกิเลสตัวเป็นภัยต่อหัวใจเราสุดท้ายก็พังได้ สู้เราไม่ได้ โธ การรบกับกิเลสเป็นของเล่นเมื่อไร

สามแดนโลกธาตุไม่มีงานใดที่จะหนักยิ่งกว่างานรบกับกิเลส เอาให้กิเลสขาดสะบั้น ไม่ใช่รบเฉยๆ รบแล้วมันตีเอาทั้งหลายๆ นอนหลับครอกๆ อันนั้นใครก็รบ ใครก็หยายอย่างนั้นละ ไร่รบฟาดเอากิเลสหลายๆ เอากิเลสให้ขาดสะบั้นลงไปมีน้อยมาก พระพุทธเจ้า-พระอรหันต์นี้มีแต่ประเภทกิเลสหลายเลย ไม่มีทำต่อสู้ได้อีกแล้ว เรามันก็เป็นแล้ว

เออ..วันไหนที่พูดแล้วเราลืมข้อที่ว่าพระพุทธเจ้าทรงท้อพระทัย พอตริสรู้ผางขึ้นมา ทีแรกตั้งหน้าตั้งตาตั้งความปรารถนาจะเป็นศาสดาสอนโลก ก็นึกว่าเป็นธรรมดาๆ คิดธรรมดาเรา เป็นศาสดาแล้วสอนโลกเป็นอย่างไรก็คิดธรรมดาๆ ทีนี้เวลาความจริงขึ้นมามันไม่เป็นธรรมดา อันนี้ละที่มันผัดกันเท่ากับฟ้ากับแผ่นดิน พอตริสรู้ผางขึ้นมา โธ ธรรมชาติอันนี้กับดูลัทธิโลก เหอ มันจะสอนได้อย่างไรเป็นขนาดนี้แล้ว นั่นละที่ว่าท้อพระทัย จะไม่สั่งสอนโลก จนกระทั่งท้าวมหาพรหมมาอาราธนา

เรายกตัวอย่างมาเพียงสองอย่าง คือความท้อพระทัยในพระพุทธเจ้า ทั้ง ๆ ที่จะสอนโลก แต่เวลารู้ธรรมประเภทนี้เหมือนกับว่าไม่มีใครที่จะรู้ได้เลย ท้าวมหาพรหมมา อารธนา เป็นคติตัวอย่างอีกหนึ่งที่ท้าวมหาพรหมมาอารธนา สำหรับพระองค์เอง ครอบไว้หมด จะท้อพระทัยก็ทรงท้อ ที่จะสอนสัตว์โลกก็พระองค์เองจะสอน พระองค์ ครอบไว้หมดแต่ยกท้าวมหาพรหมลงมาพอเป็นสักขีพยาน ว่าพระองค์ทรงท้อพระทัย เพราะการแนะนำสั่งสอนสัตว์โลกมันหนาขนาดนั้นละเกินกว่าที่จะยกขึ้นได้ ทั้ง ๆ ที่ปรารถนาเป็นศาสดามาแล้ว พอเป็นศาสดาจริง ๆ แล้วกับสัตว์โลกเป็นภาวะที่จะให้แบก ให้หาม มันเข้ากันไม่ได้ ลักษณะเป็นอย่างนั้น จึงท้อพระทัย

ที่นี่ย่นเข้ามา ก็เราเป็นจะให้เราว่าอย่างไร เราไม่เคยคาดเคยคิดที่มันเป็นขึ้นมา อย่างพระพุทธเจ้าที่ว่าเป็นศาสดาสอนสัตว์โลกนี้ พระองค์ก็ไม่ได้คิดว่าถึงท้อพระทัย อย่างนั้นไม่มี แต่เวลาเจอธรรมที่ประเสริฐเลิศเลอเกินโลกเกินสงสารไปแล้ว กลับมาดู สัตว์โลกนี้มันจะเข้ากันได้ไหม ประหนึ่งว่าเข้ากันไม่ได้ นั่นละท้อพระทัย เหมือนหนึ่งว่า จะไม่สอนสัตว์โลก เราตัวเท่าหมูมันก็เป็นจะให้ว่าอย่างไร เวลามันจำขึ้นมา โถ มันไม่ คาดไม่คิดนะธรรมประเภทนั้น ธรรมประเภทนี้ไม่มีคำว่าคาดว่าคิด เป็นขึ้นในปัจจุบัน เมื่อเหตุผลพร้อมแล้วแสดงขึ้นเต็มเหนี่ยวเลย

เวลามันจำขึ้นมา โธ่ ดูอะไรก็ไม่เหมือนธรรมชาตินี้สักอย่าง เล็งไปดูประชาชน ทั้งหลายที่เราถือเป็นธรรมดา ๆ แต่ก่อน นี้หนักยิ่งกว่าภูเขาทั้งลูกมันจะสอนไม่ได้ ท้อใจ แล้วจะสอนได้อย่างไร ความรู้ที่มันเลิศเลอถึงขนาดนี้ ก็จะไปสอนประชาชนที่เขากำลัง หนักหน่วงถ่วงด้วยกิเลส ความสกปรกโสมน้อย่างมากมาย ถึงขนาดยกตัวไม่ขึ้น เราจะ ไปช่วยยกได้อย่างไร ท้อใจ นี่พูดตามความจริงนะท้อ ท้อจริง ๆ โถ จะไปสอนโลกได้ อย่างไรลงถึงขนาดนี้แล้ว สอนใครใครก็เห็นว่าบ้า ๆ ตัวเขานั่นละเป็นบ้า คือเขาไม่ ยอมรับพูดง่าย ๆ อยู่ไปกินไปวันหนึ่งเท่านั้น พอถึงเวลาแล้วไปเสียเท่านั้น ดีกว่าที่จะมา สอนโลกให้เขาโงมตีว่าเป็นบ้า ๆ

นี่ขึ้นที่แรกมันเป็นด้วยความคิด ธรรมประเภทนี้เหมือนหนึ่งว่าจะไม่ควรแก่โลก ทั้งหลายเลย จากนั้นพระธรรมท่านแสดงขึ้นมาอย่างรุนแรงเหมือนกันนะ เราก็ไม่ลืม พระธรรมกระตุกอย่างแรงนะ พอเห็นว่าเราท้อใจที่จะสั่งสอนโลกต่อไป เพียงเท่านั้นละ พระธรรมขึ้นมา เมื่อไม่มีใครสามารถที่จะรู้ได้เห็นได้ แล้วเราเป็นเทวดามาจากไหนเรา ทำไม่ถึงรู้ได้เห็นได้ ว่าเขาไม่มีความสามารถ มีความสามารถแต่เราคนเดียว เราก็เป็น มนุษย์เหมือนกัน เขาเป็นมนุษย์ทำไมเขาจะรู้ไม่ได้ โธ่เข้าหาต้นเหตุ เพราะเหตุไร คือ เรารู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด สายทางมา

พอรู้ได้วังถึงสายทางตั้งแต่ปัจจุบัน จนกระทั่งถึงที่เราสร้างคุณงามความดี มีมาก มีน้อยสร้างเพิ่มเข้ามาๆ จนมาถึงจุดนี้มันมีสายทางมา คือสายบารมี ความดีงามของเรา ที่สร้างมาเพิ่มขึ้นๆ จนกระทั่งเข้ามาถึงจุดนี้ปั๊บ พอว่าทำไมเราจึงรู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด ดูตัวเรากับสายทางของเรายอมรับ อ้อ รู้ได้ ไม่มากก็ได้ ขึ้นเลย ยอมรับนะ นั่นละจึง มีแก้ไขที่จะสั่งสอนท่านทั้งหลาย ไม่ได้ยกตนข่มท่านนะ ความคิดอันนี้ไม่ได้คิดขึ้นแต่ ก่อน เป็นขึ้นมาในขณะที่ฟ้าดินถล่ม กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจแล้วมันขึ้นของมันเอง ท้อใจ ไม่ทราบจะสอนไปหาอะไร

นั่นละพอว่าให้เจ้าของถ้าว่าโลกทั้งหลายรู้ไม่ได้ เราเป็นเทวบุตรเทวดามาจาก ไทไหนเรารู้ได้ รู้ได้เพราะเหตุใด นี่ละคำว่าเพราะเหตุใด มันสายทางมา สายบารมีพูด ง่าย ๆ บุญกุศลต่างคนต่างสร้างมามากน้อยๆ มีมาด้วยกัน ผู้ยังใกล้ยังไกลเข้าไปมี ว่า เพราะเหตุไรยอมรับ อ้อ ได้ ไม่มากก็ได้ ยอมรับเลย ไม่ปฏิเสธ นี่ละเรื่องมันเป็นทีแรก มันขนาดนั้นละ จะไม่เอาใครเลย ตัวเท่าหนูมันเป็นก็บอกว่ามันเป็นละซิ พระพุทธเจ้าก็มี แล้วในตำราว่าทรงท้อพระทัยทั้งๆ ที่พระองค์เป็นศาสดาสอนสัตว์โลกอยู่อย่างเต็ม พระทัย แต่พอตรัสรู้ดวงขึ้นมารธรรมชาตินั้นกับโลกเป็นอย่างไรเข้ากันได้ไหม ประหนึ่ง ว่าเข้ากันไม่ได้

จึงทรงท้อพระทัย ถึงกับทำมหาพรหมมาอาราธนา เราตัวเท่าหนูเวลามันจำ ขึ้นมานี้เป็นเหมือนกันนะธรรมชาตินี้ มองไปที่ไหนมันเข้ากันไม่ได้ๆ ทีแรกเป็นอย่าง นั้น โอ๊ย จะสอนไปอย่างไร พูดไปที่ไหนเขาก็จะหาว่าบ้าๆ อยู่ไปกินไปวันหนึ่งพอถึงวัน แล้วไปเสียเท่านั้น คำว่าอยู่ไปวันหนึ่งนี้จะเข้าอยู่ในป่า อาศัยชาวบ้านเขากินไปวันหนึ่ง จากนั้นติดไปเลย ไม่ต้องสั่งสอนใคร เขาจะหาว่าบ้ากันทั้งโลก เพราะธรรมนี้ประหนึ่งว่า สุตวิสัยของโลก ถึงขนาดนั้นนะ

ครั้นแล้วมันก็รู้ มันก็ยอมรับ เราเป็นเทวดามาจากไหนเรารู้ได้เห็นได้ เมื่อว่า มนุษย์เขารู้ไม่ได้ เราเป็นเทวดามาจากไหนทำไมเรารู้ได้เห็นได้ รู้ได้เพราะเหตุใด คำว่า เหตุใดก็คือสายทางบารมีต่างคนต่างสร้างมา ดังพี่น้องทั้งหลายมาวัดมาวา นี้มาสร้าง บุญสร้างบารมี มันก็ต่างคนต่างได้ ต่างคนต่างมี เพิ่มเข้าวันนี้ เพิ่มเข้าวันหน้า เพิ่มไป เพิ่มมาถึงที่สุดได้ พอเล็งไปว่ารู้ได้เพราะเหตุใด สายบารมีมันหยั่งถึงกันเลย อ้อ ได้ ไม่ ปฏิเสธ ได้ ไม่มากก็ได้ ยอมรับ

เพราะฉะนั้นจึงอย่าพากันประมาทนะ สร้างคุณความดีงาม สร้างไปๆ เพิ่มขึ้นๆ สร้างความชั่วก็แบบเดียวกัน อย่าพากันไปสร้างความชั่วเพิ่มได้ๆ สร้างความดีก็เพิ่มได้ เพิ่มจนหลุดพ้นจากทุกข์ได้ พากันจำเอานะ เอาละเท่านี้พอ พูดไปพูดมาก็ไปใหญ่เลย

รับชมและรับฟังพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th
และสถานีวิทยุเสียงธรรมเพื่อประชาชน *FM 103.25 MHz*
และเครือข่ายทั่วประเทศ